

Много време тъй го храниха съ сурово месо (като друго що не ядеше) но това, като имъ ставаше скъпо отведоха го на касапското тържище, за да го тамъ за Богъ да прости хранятъ.

Въ единъ пазаренъ день, селянинъ нѣкой си, който бѣше отишелъ въ Колипоръ, при завращаніето си, измѣжду други, на съпжтниците си, тамъ гдѣто ся намѣрваше случайно и майката на увълченото дѣте, приказваше и за тоя случай. Майката на дѣтето, като ся увѣри за сжщността на приказката и като ся извѣсти кадѣ и на кое мѣсто ся намѣрваше това дѣте завърна ся да го търси. Като видя дѣте то, отъ знакатъ, когото имаше на дѣсныи си кракъ, увѣри ся, че е нейно чедо, взе го, отведиго въ селото си, тамъ гдѣто съ помоща на селяните, едвамъ можѣ, да го съ месо само три мѣсѣцы, обдържи. Снагата, на това дѣте казва пжтникатъ, да е издавала една нетерпима смрадъ; и когато то пѣяло вода, простирало си вратъ сжщо, като вълкъ Слѣдовало майкаси като всяко животното господаря си или оногова, които го храни. То, въ нищо, да помогне майцы си нещѣло, и когато, съ нея излѣзвало отвънъ селото, бѣгало и ся скривало въ шумите. По окончаніето на двата мѣсѣцы, горката му майка за да го прешитава, бѣше ся принудила да проси, и после много време, едвамъ ся научило бѣше, да яде и други нѣща които му даваха. Мarmorеше често, като че си хортува, нѣ никой неможеше да му разумѣй. Колената му и лактите му, отъ ходеніето на четири крака, бѣха като кокалъ твърди.

Това дѣте, потвърдява, и Г-нъ Вилиямъ, че и до днесъ т. е. 1851 лѣто са намѣрва въ Колипоръ, и казва че, то е съвсемъ голо; предпочита сурово то месо отъ печеното, и какъвъ то и да е лешъ яде. Той казва че, селските момчета, улавяли жаби и му ги фърляли да ги яде. И когато нѣкойси волскій или другій лешъ около